

Уморенъ отъ твой-тж строгость
Да ты намръзиж ся мжчж
И отъ тебъ да ся отлжчж,
Да но тжй ся отървж,
Дор' не си мя уморила ;
Но осъщамъ нѣмамъ силж,
Като ми ся толкозъ мила :

Туй ѱейзлѣзва на главж,
Виждамъ, ты мя не обичашъ
И странишь и ся отричашъ ;
Но е въ мене вечь втълпена
Твой-та чудна красота.

Ты си дѣто че владѣень
Радость-тж ми и скърбь-тж ми,
Животътъ ми и смърть-тж ми,
Всичкото ми на свѣта !

Но и тжй отъ тебъ забравенъ,
И оставенъ, и отчаянъ,
Ще тя любиж катъ умаянъ ;
Твой ще бждж вѣчно робъ.

Друга жалба не остава,
Само ты да бждешъ здрава
И да смѣиж да живѣиж

Съ твойтъ споменъ и до гробъ.
Не желаиж да тя слѣти,
Мой-та горестъ тжй ужасна ;
Сал' туй ищж : — кат' угаснж,
Кат' откърщемъ листъ зеленъ,